ΑΤΤΙΚΗ ΙΡΙΣ

ΕΤΟΣ Α΄. Ἀθῆναι, τῇ 1 Δεκεμβρίου 1898. ΑΡΙΘ. 21.

Η ΜΥΓΔΑΛΙΑ

Γυμνή, συμμαζωμένη βαθειὰ κοιμᾶται ἡ φύσις
'ς τοῦ κρυεροῦ χειμῶνα τὴν γέρικη ἀγκαλιά...
Κράτα τὴ προκοπή σου, μὴ βιάζεσαι ν' ἀνθίσῃς
μὴ βιάζεσαι ν' ἀνθίσῃς νυφοῦλα ἀμυγδαλιά.

Θὰ σὲ σκεπάσουν χιόνια κ' ἡ πάχνη θὰ μαράνῃ
τὴ δροσερή σου νειότη, ποῦ ἔρωτα ζητεῖ
καὶ τοῦ βοριᾶ τ' ἀγέρι μὲ τ'ἄνθη σου θὰ ράνῃ
τὴν γῆ ποῦ μέσ' 'ς τὰ σπλάγχνα τὸ θάνατο κρατεῖ.

Ὁ Χρυσομάλλης ἥλιος ποῦ χλιαρὸς προβάλλει
κύττα μὴ σὲ πλανέψῃ μὲ ψεύτικα φιλιά·
κρύψε μέσ' 'ς τὸν κορμό σου τὰ νυφικά σου κάλλη
μὴ βιάζεσαι ν' ἀνθίσῃς νυφοῦλα μυγδαλιά.

Ἐγνώρισα μιὰ κόρη, μιὰ ἀχνόπλαστη παρθένα
σὰν ὄνειρο ἀθώα, σὰν ἄγγελο καλή·
ἐβιάστηκε ν' ἀνθίσῃ κ' ἐκείνη σὰν ἐσένα
κι' ἐπίστεψε 'ς τοῦ πόθου τὸ ψεύτικο φιλί.

Ἀπέθανεν ἡ κόρη καὶ λυόνει μέσ' 'ς τὸ χῶμα
μὲ χέρια σταυρωμένα μὲ ξέπλεκα μαλλιά...
Ὁ ἥλιος τῆς ἀγάπης δὲν ἔλαμψεν ἀκόμα
μὴ βιάζεσαι ν' ἀνθίσῃς νυφοῦλα μυγδαλιά.

Ἰωάννης Πολέμης

[Ἐκ τῶν μετ' ὀλίγας ἡμέρας δημοσιευομένων διηγημάτων τοῦ γνωστοῦ λογογράφου καὶ πολυτίμου συνεργάτου μας κ. Δημ. Καλογεροπούλου δημοσιεύομεν τὸ κάτωθι ἀνέκδοτον, ἐπιφυλασσόμενοι ἅμα τῇ ἐκδόσει τοῦ τόμου νὰ γράψωμεν τὴν κρίσιν μας].

ΥΠΟ ΤΗΝ ΕΙΚΟΝΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ἔλαμπεν ἀπὸ τὰ φῶτα ἡ ἐκκλησία. Ἀπὸ τὸν πολυέλαιον, ἀπὸ τὰς κανδήλας, ἀπὸ τοὺς κηροστάτας ἐσκορπίζοντο ἀκτῖνες διασταυρούμεναι μὲ τὰς ἡλιακάς, αἵτινες προσελάμβανον, προσπίπτουσαι ἐπὶ τῶν χρωματιστῶν ὑάλων τῶν παραθύρων καὶ θλώμεναι ἐπὶ τῶν κρυστάλλων, ποικιλικώτατα χρώματα.

Ἡ κίνησις ἦτο ἐξαιρετικῶς ζωηρὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ἀπὸ τοὺς γέροντας, οἵτινες συνωθοῦντο εἰς τὰ στασίδια καὶ εἰς τὸ μέρος τῶν ἐπιτρόπων, μέχρι τῶν παιδίων τὰ ὁποῖα ἡ περιέργεια εἶχεν ἐξωθήσῃ μέχρι τῆς ἁγίας Πύλης, καὶ ἀπὸ τὰς γραίας τὰς ἐν γονυκλισίαις κατὰ τὸ πλεῖστον παραμενούσας, μέχρι τῶν δειλῶν κοράσιων τὰ ὁποῖα ἔκυπτον ἀπὸ τὰ στηρίγματα τοῦ γυναικωνίτου, εἰς ὅλων τὰς μορφὰς διέκρινέ τις ὅτι κάτι τι ἔκτακτον ἐπρόκειτο νὰ συμβῇ. Καὶ τὸ ἔκτακτον αὐτὸ ἦτο ἡ εἰς ἱερέα χειροτονία τοῦ ἱεροδιακόνου, τοῦ πρὸ δύο ἡμε-

Ἡ τελετὴ ἤρξατο. Οἱ ἱερεῖς σχηματίζοντες χορὸν, ψάλλουν. Γίνεται ἡ ἐπίθεσις τῶν χειρῶν ἐπὶ τοῦ χειροτονουμένου.

Ἀναγινώσκεται ἡ εὐχή, καὶ τὸν ἐνδύουν μὲ τὰ καινουργῆ ἄμφια καὶ ἐν μέσῳ τῶν δύο ἄλλων παρηλίκων ἱερέων ἀπήστραψεν ἡ ὡραία ξανθὴ κεφαλὴ τοῦ νεαροῦ ἱερέως.

Οἱ γαλανοὶ ὀφθαλμοί του, τὰ αἱματόεντα χείλη, τὸ ἀραιὸν καὶ κανονικώτατον γένειον, ὑπενθύμιζον τὰς συνηθεστέρας ἁγιογραφίας τοῦ Ἐσταυρωμένου.

Αἱ κραυγαί: «Ἄξιος! Ἄξιος!» ἀκόμη δονοῦν τὴν ἀτμόσφαιραν τῆς ἐκκλησίας. Ὁ νεοχειροτόνητος εἶπεν ὀλίγας λέξεις ἀγάπης πρὸς τοὺς ἐκκλησιαζομένους, καὶ παρῆλθεν εἶτα ὅλοι πρὸ αὐτοῦ, ἀσπαζόμενοι τὴν δεξιάν του καὶ λαμβάνοντες παρ' αὐτῆς τὸ ἀντίδωρον.

Εἰς τὴν πληθὺν τῶν γυναικῶν, αἵτινες ἀντιπαρῆλθον, συνωθεῖτο καὶ ἡ ἀσχημοτέρα κόρη τῆς ἐνορίας, ἡ Ἀλεξάνδρα. Καὶ εἰς τὸν συνωστισμὸν ἔκυψε καὶ αὐτὴ καὶ ἐφίλησε τὴν χεῖρά του καὶ ἐπίεσε τὰ χείλη της ἐπάνω εἰς τὴν χεῖρά του, τὴν θερμοτάτην ἐκ τῆς συγκινήσεως, ἣν ἐδοκίμαζε τὴν πρωΐαν ἐκείνην ὁ ἀγαθὸς ἱερεύς, καὶ ἥνωσε μετ' αὐτῆς τὴν θερμὴν ἀναπνοήν της, τὴν ἔτι θερμοτέραν μόλις ἤγγισε τὴν ἀβρὰν καὶ σφριγῶσαν χεῖρά του, τὴν δίδουσαν τὸ ἀντίδωρον.

Καὶ ἐξῆλθον ὅλοι τοῦ ναοῦ, καὶ ἤρχισαν τὰ σχόλια, εἰς ἃ πρωτηγωνίστουν αἱ γραῖαι, καὶ προσέθετε τὴν γνώμην της καὶ ἡ Ἀλεξάνδρα, μὲ τὴν βραδεῖαν φωνήν της.

— Τί καλὸς παππᾶς, τί συμπαθητικός, ἔλεγεν εἰς τὰς φίλας της, αἱ ὁποῖαι διὰ νὰ τὴν πειράζουν, προσέθετον:

— Ναί, τί εὔμορφος παπᾶς.

* *
*

Παρῆλθον δύο μῆνες. Γυρμένη εἰς τὴν κλίνην της ἡ Ἀλεξάνδρα, ἀναπολεῖ μέ τινα φρικιασμὸν τὴν ἡμέραν τῆς χειροτονίας. Παρακολουθεῖ νοερῶς τὴν τελετήν. Νομίζει ὅτι πρὸ ὀλίγου μόλις συνέβη. Θαρρεῖ ὅτι βλέπει ἀκτινοβολοῦν τὸ εὔμορφον πρόσωπον τοῦ ἱερέως ἐν μέσῳ τῶν χρυσῶν ἀμφίων καὶ τῶν ἀνημμένων λαμπάδων. Καὶ μένει ἐκεῖ ἐπὶ ὥρας ἐξηπλωμένη, ὠχρά, μὲ τὴν κεφαλήν της πλαισιουμένην ἀπὸ τὴν ἀφθονωτάτην κόμην — τὸ μόνον εὔμορφον ὅπερ εἶχε—καὶ ἀπὸ τοὺς εὐτραφεῖς βραχίονας, ἀπὸ τῶν ὁποίων πίπτουσαι κάτω αἱ πλατύταται χειρίδες τῆς νυκτερινῆς περιβολῆς, ἄφινον νὰ διαγράφεται ἄψογος ἡ καμπυλότης των. Κυττάζει εἰς τὴν ἀπέναντι εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία κρέμαται εἰς τὸ εἰκονοστάσιον, φωτιζομένη ἀπὸ τὴν ἐρυθρωπὴν κανδήλαν. Καὶ τὴν βλέπει μετὰ κατανύξεως, ὡσὰν νὰ προσεύχηται. Τὰ χείλη δὲν ἀναδεύονται, ἀλλὰ πόσα δὲν σκέπτεται ὁ νοῦς! Ἐνθυμεῖται τὰ δάκρυα τὰ ὁποῖα ἔχυσε πρὸ τῆς εἰκόνος αὐτῆς τὴν νύκτα καθ' ἣν ἀπέθανεν ἡ μήτηρ της, καὶ μεταπηδᾷ ὁ νοῦς εἰς τὴν χειροτονίαν, κατόπιν τῆς ὁποίας προσῆλθεν εἰς τὴν ἰδίαν εἰκόνα καὶ ἔθεσε κά-

τωθεν αὐτῆς τὸ ἀντίδωρον, τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ἀπὸ τὴν χεῖρα τοῦ ἱερέως καὶ ἀνέρχεται εἰς τὸ ὕψος τῆς ἱερᾶς ἀποστολῆς του, καὶ τὸν βλέπει αἰρόμενον ὑπὲρ τὰ ταπεινὰ καὶ ἀνομολογεῖ πόσον εἶναι εὐτυχὴς ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὅστις προσηλώνει ὅλην τὴν προσοχήν του εἰς τὸν Χριστόν. Καὶ ἀτενίζει τὴν εἰκόνα καὶ ὅσον περισσότερον τὴν παρατηρεῖ, τόσον ἀναγνωρίζει κάποιαν ὁμοιότητα.

Κάποιος πειρασμὸς τὴν κλονίζει

Ὁ Χριστὸς ἐκεῖνος πῶς ὡμοίαζε τὸν παπᾶν !

— Χριστέ μου, συγχώρεσέ μου, φωνάζει αἴφνης, ὡσὰν καμμία αἰχμὴ νὰ ἐνεπάγη εἰς τὸ στῆθός της.

Ἀνεσηκώθη, ἐσταυροκοπήθη καὶ ἔντρομος ρίπτει ἐπάνω της τὰ σκεπάσματα τῆς κλίνης καὶ ζητεῖ νὰ κοιμηθῇ.

Ἐφιάλτης διέκοψε περὶ τὰ μεσάνυκτα τὸν ὕπνον της. Συγχρόνως μὲ ἕνα τιναγμόν, ἔβαλλε μίαν κραυγὴν ἀφυπνιζομένη. Τρέμει ὅλη. Τὸ στῆθός της κᾶτι τι πιέζει, ὡσὰν νὰ κατέπεσεν ἐπ' αὐτοῦ αἴφνης ἡ στέγη. Χριστέ ! Τί ὄνειρον, τί βεβήλωσις ! Ὠνειρεύθη ὅτι ἦτο ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας καὶ ὅτι ὁ ἱερεύς, ὁ ξανθὸς ἱερεύς, τὴν κατεδίωκε ἐκφράζων διὰ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ διὰ τῶν χειλέων τὸν ἔρωτά του καὶ ζητῶν νὰ τὴν ἐναγκαλισθῇ. Αὐτὴ τότε, διὰ νὰ σωθῇ, κατέφυγεν ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ καταδιώκεται καὶ καθ' ἣν στιγμὴν συνελαμβάνετο καὶ ἔπιπτε λιπόθυμος ἐπὶ τῆς Ἁγίας Τραπέζης, ἀφυπνίσθη. Αὐτὴ ἡ ἄσχημος, τὴν ὁποίαν εἰρωνεύοντο πάντες, νὰ καταδιώκηται ἐξ ἔρωτος καὶ μάλιστα ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας ; Κάμνει τὸν σταυρόν της, ἐπικαλεῖται τὴν συγχώρησιν τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀνοίγει τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ κλαίει καὶ φοβεῖται μήπως καὶ πάλιν κοιμωμένη ἰδῇ κανὲν ὅμοιον, φρικτόν, εἰρωνικὸν ὄνειρον.

Ὅταν ἐξύπνησε, ἦτο κάπως ἥσυχος.

Ἡ ἡμέρα μὲ τὸ ἄφθονον φῶς ἐμετρίασε τοὺς φόβους, ἐχάρισε τὴν γαλήνην εἰς τὸν νοῦν της. Ἐσκέφθη ἐπὶ τέλους ὅτι ἡ ἀγάπη δὲν εἶνέ τι ἀπαίσιον, ὅτι τὸ Εὐαγγέλιον ὄχι μόνον δὲν τὴν ἀπορρίπτει, ἀλλ' ὅτι ἀποτελεῖ αὕτη τὸ θεμέλιον τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ καὶ ἤρχισε νὰ σκέπτεται ὅτι δὲν ἦτο ἁμαρτία ἐπὶ τέλους ἓν ἐρωτικόν, ἀλλ' εἰλικρινὲς αἴσθημα.

Ἐκάστη ἡμέρα καὶ μία ἐπίρρωσις τῶν ἰδεῶν της. Παρηκολούθει τὸν ξανθὸν ἱερέα κατὰ τὰς λειτουργίας, ἢ κατὰ τὰς ἄλλας ἡμέρας ὁσάκις διήρχετο τοῦ οἴκου της διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν πλησίον κειμένην ἐκκλησίαν. Καὶ τὸν εὕρισκε γλυκύν, πρᾷον, μὲ ἑλκυστικὴν τὴν λάμψιν τῶν ὀφθαλμῶν, μὲ τὰς παρειὰς ἀνθηράς, καὶ ὠνειροπόλει φιλήματα, φιλήματα ἐπάνω εἰς τὰς παλλομένας ἐκείνας ἐκ ζωῆς παρειάς !

Μίαν ἐσπέραν ἐπέστρεφεν ἡ Ἀλεξάνδρα ἀπὸ μίαν γειτόνισσαν, ὅταν συναντᾷ τὸν ἱερέα καθ' ὁδόν.

Τὸν ἐκαλησπέρησε σιγὰ-σιγά, ἀνταπέδωκε δὲ καὶ ἐκεῖνος τὸν χαιρετισμόν, συνοδεύσας αὐτόν, μειδιῶν μὲ μίαν χαριτωμένην ἐπίπληξιν....

— Τέτοια ὥρα, κορίτσι σύ, εἰς τοὺς δρόμους ;

— Ἔ παπᾶ μου, λίγο ἀέρα ἐβγῆκα νὰ πάρω ἐδῶ στὴ γειτονειά... Δὲν εἶνε θαρρῶ ἁμαρτία...

— Ὄχι βέβαια, ἀλλὰ οἱ κακοποιοί...

— Στὸν Ὄζ' ἀπὸ 'δῶ νὰ πᾶνε παπᾶ μου... Ἐγὼ μόνον τὴν εὐχή σου θέλω...

— Στὸ καλό, τέκνο μου.

Καὶ πρὶν φύγῃ ἡ Ἀλεξάνδρα, ἔκυψε καὶ ἐπῆρε τὸ χέρι του, τὸ σφῦζον ἐκ ζωῆς, τὸ ἔθλιψεν, ὡσὰν νὰ ἔθλιβε τῆς προσφιλεστέρας φίλης τὴν χεῖρα, καὶ τὸ ἐφίλησε. Ἔκαμε νὰ τὸ ἀφήσῃ, ὠπισθοχώρησεν ἓν βῆμα, ὅτε ὁρμᾷ καὶ πάλιν καὶ μετὰ παραφορᾶς καὶ πάλιν τὸ φιλεῖ...

Ὁ ἱερεὺς δὲν εἶπε τίποτε· ἠσθάνθη μίαν ἀνακοπὴν ἀναπνοῆς, ἔστρεψε νὰ τὴν ἴδῃ, ἀλλ' ἐκείνη μετὰ τὸ δεύτερον φίλημα, ἔσπευσε νὰ φύγῃ, χαμηλώνουσα τὴν κεφαλήν.

Καὶ τὴν εἶδε τρέχουσαν. Εἶδε τοὺς ἀνησύχους κυματισμοὺς τῆς κόμης της καὶ τῆς ἐσθῆτος τὰς τρελλὰς ἀναδιπλώσεις...

Ἀπὸ ἐκείνης τῆς ἑσπέρας ὁ ἱερεὺς οὔτε ἐσυλλογίσθη πλέον τὴν Ἀλεξάνδραν, ἐνῷ αὐτὴ κυριολεκτικῶς ἐφλέγετο ἐξ ἔρωτος πρὸς τὸν πνευματικόν της πατέρα. Ἀλλὰ τὸ ἐφύλαττε μυστικόν. Δὲν ἐτόλμα νὰ φανερώσῃ τίποτε εἰς κανένα. Καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν κατὰ τὴν λειτουργίαν, ὅταν συνηντῶντο τὰ βλέμματά των, — βλέμματα περιεργείας ἐκείνου, ἔρωτος ἐκείνης,—τὰ ἀπέστρεφον, αὐτὸς αἰδούμενος τὸν ἱερὸν ἐκεῖνον τόπον, αὐτὴ φοβουμένη καμμίαν παρεξήγησιν ἐκ μέρους τῶν ἐνοριτῶν, καὶ ἰδίως τὰ εἰρωνικὰ σχόλια.

* *
*

Ψυχοσάββατον τῶν Ἁγίων Θεοδώρων.

Ἡ Ἀλεξάνδρα προητοιμάσθη διὰ τὴν Ἁγίαν Μετάληψιν. Ἐνήστευσεν αὐστηρῶς ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς τεσσαρακοστῆς καὶ τὴν ἑσπέραν τῆς παραμονῆς μετέβη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν διὰ νὰ ἐξομολογηθῇ.

Εἰς μίαν γωνίαν ὄπισθεν ἑνὸς ὑψηλοῦ παλαιοῦ εἰκονοστασίου, μακρὰν τῶν βλεμμάτων, ἵστατο ὁ νέος ἱερεὺς ἐξομολογῶν, ἐνῷ εἰς ἀπόστασιν ἀρκετῶν βημάτων, ἕτερος γέρων ἱερεύς, καὶ αὐτὸς ἐξωμολόγει.

Ἐν μέσῳ τῶν πέριξ τοιχογραφιῶν διεγράφετο τὸ σῶμα τοῦ ξανθοῦ ἱερέως, τοῦ ὁποίου τὰ ράσα ἀπετέλουν μίαν σκιὰν συντελοῦσαν εἰς τὴν ἐπὶ μᾶλλον ὡραιότητα τῶν ἠρέμων χαρακτηριστικῶν του.

Προσῆλθε καὶ ἡ Ἀλεξάνδρα, μὲ μίαν μαύρην ἐνδυμασίαν, μὲ ἕνα κεκρύφαλον λεπτὸν μαῦρον εἰς τὴν κεφαλήν, ἥτις οὕτω πλαισιουμένη, μὲ τοὺς πυκνοὺς βοστρύχους, ἐφαίνετο ὀλιγώτερον ἄσχημος. Ἐφωσφόριζον εἰς τὸ μέλαν γύρῳ χρῶμα οἱ μεγάλοι ὀφθαλμοί της, καὶ διεγράφοντο οἱ χαρακτῆρες τοῦ ὠχρωτάτου προσώπου της, παραδόξως ἐκφραστικοί. Ἡ παρθενικὴ ζωὴ διεφαίνετο ἤδη ἐναργεστέρα καὶ τοῦ στήθους ἡ προβολὴ ἐπάλλετο ἀπὸ τοὺς ταχεῖς παλμοὺς τῆς καρδίας της.

Ἐπροχώρησε πρὸς τὸν ἱερέα, ἐστάθη ἀπέναντι καὶ ἐχαμήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἐκεῖνος, ὑψηλότερος, ἐφαίνετο ὡς νὰ τὴν ἐπροστάτευε.

— Σύ, κόρη μου, ἁμαρτίας δὲν θὰ ἔχῃς... Μία παρθένος...

— Παπᾶ μου, ἔγω.... Μεσολάβησε νὰ μὲ δεχθῇ ὁ Χριστὸς εἰς τοὺς πόδας του...

Ὁ ἱερεὺς ἐταράχθη· ἐζήτησε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὴν ψυχὴν τῆς ἐξομολογουμένης καὶ νὰ μαντεύσῃ τὸ μέγα κακόν, τὸ ὁποῖον δὲν ἔπρεπε. δὲν ἠδύναντο νὰ ἀρθρώσουν τὰ χείλη μιᾶς κόρης. Ἀλλὰ δὲν κατώρθωσε νὰ ἴδῃ τὸ πρόσωπόν της. Πάντοτε παρετήρει κάτω.

— Λέγε, λέγε... Εἶσαι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ αὐτὴν τὴν στιγμήν.

— Δὲν φοβοῦμαι τόσον τὸν Θεόν, ὅσον τοὺς ἀνθρώπους... Συγχώρησέ με....

— Ὅ,τι σοῦ συνέβη, πρέπει νὰ τὸ γνωρίζω ἐγώ· ὁ ἱερεὺς εἶνε ὁ θεματοφύλαξ τῶν ψυχῶν.

— Μοῦ ὁρκίζεσαι εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ὅτι θὰ τηρήσῃς μυστικὸν μέχρι τῆς τελευταίας πνοῆς ὅ,τι σοῦ εἰπῶ ;

— Βλασφημεῖς μὲ αὐτὰ τὰ λόγια. Ἱερεὺς ἐγὼ νὰ

προδώσω μυστικὸν ἐξομολογήσεως ; Ἰδοὺ μία νέα ἁμαρτία σου ἀπρόσεκτη.

Τὴν εἶδε νὰ τρέμῃ καὶ νὰ ὑψώνῃ συγχρόνως τὴν κεφαλήν. Εἰς μίαν ἀκτῖνα τῆς κανδήλας ἀπήστραψε λεία, ἀπὸ τὸν ἱδρῶτα, καὶ ὕπωχρος ἡ μορφὴ τῆς Ἀλεξάνδρας ἐνῷ ὁ πνευματικὸς σύννους, μελαγχολικός, μὲ κάποιαν αὐστηρότητα, ὡσεὶ ἀπὸ τοῦδε φρικιῶν διὰ τὴν μέλλουσαν ἐξομολόγησιν, τὴν ἔβλεπεν ἔκπληκτος.

— Τὸ κρῖμά μου εἶνε ἀγάπη...

Τὴν εἶδε νὰ τὸν ἀτενίζῃ μὲ περίφοβον καὶ παραπονετικὸν βλέμμα καὶ τὴν συνεπάθησε...

— Αὐτὸ εἶνε χριστιανικόν, κόρη μου, αὐτὸ ἀκριβῶς σοῦ δίδει τὸ δικαίωμα τῆς μεταλήψεως...

— Ἀγάπη πρὸς ἕνα ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος δὲν τὸ γνωρίζει, ὁ ὁποῖος καὶ ἂν τὸ γνωρίσῃ, δὲν θὰ μὲ ἀγαπήσῃ...

— Ἔχε ἀγάπην καὶ ἐλπίδα εἰς τὸν Θεόν. Αὐτὸς θὰ σὲ ὁδηγήσῃ εἰς τὸν δρόμον τῆς ἀληθείας καὶ τῆς χαρᾶς...

— Δὲν μὲ φθάνουν τὰ χριστιανικά σου λόγια, δέσποτά μου... Αὐτὸν ποῦ ἀγαπῶ, τὸν θέλω... Καὶ ἂν δὲν τὸν νοιώσω νὰ μὲ σρίξῃ εἰς τὴν ἀγκαλιά του μὲ ἀληθινὴ ἀγάπη, θά...

— Σιῶπα, εἶνε λόγια αὐτὰ πυρετοῦ.

— Δὲν θὰ σοῦ εἰπῶ τὴ κολασμένη ἐπιθυμία μου. Θὰ κάμω ὅμως κᾶτι ἄλλο.

— Ἀλλὰ τὸ κρῖμά σου δὲν ἤκουσα ἀκόμη. Ἂν ἀγαπᾷς, ὁ καιρὸς θὰ σὲ ἰατρέψῃ.

Ἔκυψεν ἐκείνη ἀπηλπισμένη. Ἡ ἱερότης τοῦ τόπου, ἡ αὐστηρὰ μορφὴ τοῦ ἱερέως τὴν συνεκράτει. Αὐτὸς λοιπόν, ἐσκέπτετο, εἶνε ὁ συμπαθητικός, ὁ πρᾷος ὁ ἱερεύς, τὸν ὁποῖον τοσάκις ὠνειροπόλησε πρὸ τοῦ εἰκονοστασίου της, ἀτενίζουσα τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ ; Ποῦ εἶνε οἱ πατρικοὶ λόγοι του, τὰ παρηγορητικὰ μειδιάματά του, αἱ νουθεσίαι του αἱ ἀγαθαί ;

— Κόρη μου, ἠμπορεῖς νὰ μεταλάβῃς. Δὲν ἡμάρτησες εἰς τίποτε...

— Ὄχι, εἶπεν ἀνατιναχθεῖσα ἡ Ἀλεξάνδρα. Βλέπεις τὸ σῶμα, τὸ ἄσχημον αὐτὸ σῶμα, καὶ βεβαιώνεις πῶς δὲν ἡμάρτησα. Ἀλλ' ἂν ἔβλεπες τὴν ψυχήν μον... Ἄκουσέ με. Εἶσαι πνευματικός. Ἠμπορεῖς, ἔπειτα ἀπὸ αὐτὸ ποῦ θὰ σοῦ εἰπῶ νὰ μὲ διώξῃς. Τὸ πνεῦμά σου ἠμπορεῖ νὰ μὲ καταρασθῇ.... Τὸ ξεύρω.... Ἄκουσέ με.... Κλείνω μέσα μου μία ἀγωνία. Κάθε βράδυ πρὶν κοιμηθῶ πηγαίνω κάτω ἀπὸ τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ καὶ χωρὶς νὰ θέλω προσεύχομαι, γιατὶ ἡ εἰκόνα αὐτὴ τοῦ Χριστοῦ ὁμοιάζει μ' ἐκεῖνον π' ἀγαπῶ... Καὶ λατρεύω καὶ τοὺς δυὸ ὅμοια... Γιὰ μένα εἶνε τὸ ἴδιο...

Ἐσταμάτησεν· ἠσθάνθη πόσον ἡμάρτανε λέγουσα αὐτὰ μάλιστα ἀκριβῶς τὴν παραμονὴν τῆς Μεταλήψεως. Καὶ ἐμαζεύθη περὶ ἑαυτὴν καὶ ἐκλονίσθη καὶ ἐνόμισεν ὅτι θὰ συνήντα τὸν βραχίονα τοῦ ἱερέως ἕτοιμον νὰ τὴν κρατήσῃ ἀπὸ τῆς πτώσεως, ἀλλὰ τὸν βραχίονα αὐτόν, τὸν εἶδε ψυχρῶς καὶ βραδέως ἐκτεινόμενον ὑπὲρ τὴν κεφαλήν της, ἴσως δι' ἐξορκισμόν.

Ἐστηρίχθη τότε μόνη της ἐπάνω του. Ἡ κεφαλή της ἔκλινεν ἐπὶ τῶν ὤμων του καὶ εἰς τὰ παρειάς της, αἱ ὁποῖαι ἐκ τῆς αἰδοῦς εἶχον πορφυρωθῇ, ἠσθάνθη βαρεῖαν καὶ ταχυτάτην τὴν ἀναπνοὴν τοῦ ἱερέως, κύψαντος διὰ νὰ τὴν παραμυθήσῃ.

Καὶ ὑπεγείρων αὐτήν .

— Ἐξομολογήσου μου, εἶπε, ποῖος εἶνε αὐτὸς ποῦ ἀγαπᾷς. Ποιὸς ξεύρει ἂν τὰ λόγια τοῦ πνευματικοῦ δὲν μεταβάλλουν τὴν καρδιά του... Σοῦ ὑπόσχομαι νὰ τὸν κάμω νὰ σ' ἀγαπήσῃ... Εἰπέ μου τόνομα του καὶ παρηγορήσου...

Ἡ Ἀλεξάνδρα ἔσυρεν ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ στήθους ἓν μικρὸν τετράγωνον ἀντικείμενον, τετυλιγμένον εἰς λευκὸν χάρτην.

— Ξεύρεις τί εἶνε αὐτό ;

Τὸ ἐκύτταζεν ἐκεῖνος, ἀλλ' εἰς τὸ ἡμίφως δὲν κατόρθωσε νὰ διακρίνῃ τίποτε.

— Εἶνε τὸ ἀντίδωρο τῆς χειροτονίας σου . . . Σ'ἐξορκίζω εἰς αὐτό, μὴ μὲ καταρασθῆς. Αὐτὸς ποῦ ἀγαπῶ...

Ἡ φράσις ἐκόπη εἰς τὰ χείλη της. Καὶ ἀπεσύρθη εἰς τὸν πλησίον τοῖχον καὶ ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατα ἐνώπιον μιᾶς εἰκόνος καὶ ἐκάλυψε μὲ τὰς χεῖρας τὸ πρόσωπον καὶ ἤρχισε νὰ χύνῃ δάκρυα.

Ὁ ἱερεὺς ἠννόησεν ὅτι εἶχε πρὸ αὐτοῦ ἓν θῦμα—θῦμα τῆς καλλονῆς του—ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἓν ἀπόκληρον πλᾶσμα, μὴ ποδηγετηθὲν ἐγκαίρως καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ἐνήργει ἡ φαντασία καὶ ἡ φύσις πλειότερον τῆς σκέψεως.

Καὶ ἐσκέφθη ὁ ἱερεύς. «Εἶνε δυνατὸν νὰ εἶνε ἁμαρτωλὴ αὐτή, ἡ ὁποία συστέλλεται καὶ νὰ ἐκστομίσῃ κἂν τὴν οὐρανίαν λέξιν τῆς ἀγάπης,καὶ βωβὴ πίπτει γονυκλινὴς πρὸ τῆς Παναγίας μετανοοῦσα ἡ κατὰ βάθος ἁναμάρτητος ; Ἐγώ, ἐσκέπτετο, μᾶλλον θὰ ἡμάρτανον ἀποδιώκων ἀσπλάγχνως μίαν λιπόθυμον γυναῖκα,συντρίβων αἴσθημα θερμὸν εἰλικρινές.

Καὶ ἔπεσαν τὰ βλέμματά του εἰς τὸ ἱερὸν τῆς ἐκκλησίας καὶ εἶδεν νὰ κυμαίνηται μία μαρμαρυγὴ μελιχρὰ φωτὸς μυστηριώδους καὶ εἶδε τὸν Χριστὸν τείνοντα τὴν χεῖρα καὶ εὐλογοῦντα, καὶ τὰς ἄλλας εἰκόνας οἱονεὶ περιστρεφομένας καὶ ἀποτελούσας χορὸν καὶ ἐνόμισεν ὅτι οἱ ἄγγελοι οἱ ἐπὶ τῶν τοίχων ἐζωγραφημένοι, ἔψαλλον ἆσμα νυμφίου. Ὁ πειρασμὸς τῆς ἐφημέρου καλλονῆς δὲν τὸν ἔθιγε· ὁ πόνος ὁ εὐσεβής, πρὸς τοὺς ἀδυνάτους καὶ τοὺς ἀποκλήρους μιᾶς χάριτος, τὸν ἔπνιγε.

Ἔπρεπε, τὸ ἠσθάνετο, νὰ κυριαρχήσῃ ὁ ἄγραφος τῆς ἠθικῆς νόμος, ἀλλ' οἱ θεσμοὶ ἦσαν ἄκαμπτοι.

Ὁ Μέγας Διδάσκαλος ὁ παραγγέλων τὴν ἀγάπην, ἔπρεπε νὰ ὑποχωρήσῃ πρὸ τοῦ ξηροῦ γράμματος.

Ἐπλησίασε τὴν Ἀλεξάνδραν.

— Φθάνει, τῆς λέγει. Τὰ δάκρυα εἶνε ἡ μεγαλειτέρα ἐξάγνισις. Ἡ ψυχὴ ἐμεσίτευσεν εἰς ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷς· ἀλλ' ἡ ἐκκλησία τὸ ἀπαγορεύει.

Ἠγέρθη· οἱ δακρυσμένοι ὀφθαλμοί της ἀνέλαμψαν· ἐστέναξε διά ν' ἀνακουφισθῇ, κατόπιν τοσαύτης δοκιμασίας, καὶ ἔκλινε μετὰ σεβασμοῦ τὴν κεφαλήν.

Ἐκεῖνος ὑψώσας τὴν χεῖρα, τὴν ἔθηκεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της· ἤγγισε τὴν πλουσίαν κόμην καὶ μὲ τεταραγμένην φωνὴν ἀνέγνωσε μίαν εὐχήν.

Τὸ μέλαν ἔνδυμα τοῦ ἱερέως συνηνώθη πρὸς στιγμὴν μὲ τὴν μέλαιναν ἐσθῆτα τῆς ὀρφανῆς καὶ ἡ σκιὰ τοῦ συμπλέγματος ἐκείνου διεγράφη, οὕτως ἡνωμένη, διὰ πρώτην καὶ τελευταίαν φορὰν ἀμυδρῶς εἰς τὸ βάθος ἐκεῖνο τὸ ἀπόκεντρον τῆς ἐκκλησίας, κάτωθεν τῆς εἰκόνος τοῦ Χριστοῦ.

*
* *

Ἀνὰ μία ἀπὸ τὰ κελλία, ἐξέρχονται αἱ καλογραῖαι διὰ νὰ προσέλθουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς μονῆς.

Παρατάσσονται εἰς διπλῆν γραμμὴν καὶ ὁδηγουμένη ὑπὸ τῆς ἡγουμένης ἐμφανίζεται μία νεαρὰ κόρη μέλαν περιβεβλημένη ἔνδυμα καὶ μὲ ἄφθονον κόμην—τὸ μόνον εὔμορφον τὸ ὁποῖον εἶχεν,

Εἶνε νεαρὰ δόκιμος. Ἡ κόμη—τὸ μόνον εὔμορφον τό ὁποῖον εἶχε—κόπτεται, καὶ ἀναρτῶσιν ἐπὶ τοῦ στήθους της, τὸ ὁποῖον ἐξογκώνει ἡ ζωή, ἕνα σταυρόν. ἀπαράλλακτα ὡς νὰ τὸν ἔθετον ἐπὶ μνήματος. Ἀφίνει ἡ κόρη

τὸ κοσμικὸν ὄνομα καὶ μετονομάζεται Πελαγία.

Χειροτονεῖται, ἀλλ' εἰς τὴν μνήμην της κυμαίνεται ἡ ἀνάμνησις μιᾶς ἄλλης χειροτονίας. Ἐνθυμεῖται ἕνα ξανθὸν ἱερέα, μίαν τολμηρὰν ἐξομολόγησίν της. Καὶ ὅταν ἡ τελετὴ ἐτελείωσεν, ἡ Πελαγία εἰσέδυσεν εἰς τὸ κελλίον της καὶ προσῆλθε πάραυτα ὑπὸ τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ. Τὴν ἠτένισε περίφοβος καὶ γονυπετήσασα, προσηυχήθη.

Δ. Γ. Καλογερόπουλος.

ΑΝΑ ΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑΝ

ΤΟ ΒΑΤΙΚΑΝΟΝ

Ἀπέναντι ἀκριβῶς τῆς ἀπεράντου αἰθούσης, τὴν ὁποίαν ἀποτελοῦν τὸ Μουσεῖον Κιαραμόντη καὶ ἡ Λιθίνη Στοὰ, εὑρίσκεται εἰς τὸ αὐτὸ τῶν 300 μετρ. ἐκτεινομένη μῆκος ἡ περιώνυμος τοῦ Βατικανοῦ Βιβλιοθήκη. Εἶναι τὸ τελευταῖον κορύφωμα τοῦ πλούτου, τοῦ ἐνυπάρχοντος εἰς τὸ μοναδικὸν ἐν τῷ κόσμῳ παλάτιον τοῦτο.

Ἡ πρὸς τὴν αὐλὴν τοῦ ἁγίου Δαμάσου κατὰ τὴν ἀριστερὰν τῷ εἰσερχομένῳ πλευρὰν, ἄνωθεν θύρας τινὸς, ἐπιγραφή: Adito alla Biblioteca, δηλοῖ τὴν εἴσοδον, τὴν καθωρισμένην διὰ τοὺς θέλοντας νὰ ἐργασθῶσιν ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τοῦ Βατικανοῦ. Οἱ ἁπλοῖ ἐπισκέπται εἰσέρχονται δι' ἄλλης τινὸς θύρας, κειμένης παρὰ τὴν Αἴθουσαν τοῦ ἑλληνικοῦ σταυροῦ.

Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ καθορίσῃ τις ἀκριβῶς τὸ αἴσθημα, τὸ ὁποῖον καταλαμβάνει τὸν εἰσερχόμενον εἰς τὸ ἱερὸν τοῦτο, τὸ περικλεῖον τὴν ἀνθρωπίνην σοφίαν καθ' ὅλας αὐτῆς τὰς ἐποχάς. Συστολή, φόβος, εὐχαρίστησις, κατάπληξις, θάρρος, ὅλα παρέρχονται ἀκαριαίως, χωρὶς κανεὶς νὰ ἀντιληφθῇ πότε ἦλθον καὶ πότε παρῆλθον. Κάτι μόνον, τὸ ὁποῖον παραμένει σταθερὸν εἶναι ἡ ἀτενὴς τῶν ὀφθαλμῶν προσήλωσις εἰς τὰς ἀπεράντους ἐκείνας στοάς, τὰ λεπτὰ καὶ μεγαλοπρεπῆ αὐτῶν κομψοτεχνήματα καὶ τὸν φοβερὸν ἀριθμὸν τῶν περιεχομένων βιβλίων. Δὲν εἶναι πλέον ἡ ἐντύπωσις, ἥτις προέρχεται ἀπὸ ἁπλοῦν μεγαλεῖον, καὶ τὴν ὁποίαν ἡ πρώτη μεγάλης πρωτευούσης βιβλιοθήκη προκαλεῖ εἰς τὸν παρατηρητήν. Εἶναι ἡ συνοχὴ τῆς ἱερότητος καὶ τοῦ περιέχοντος καὶ τοῦ περιεχομένου, ἀμφοτέρων ὑπὸ παραδοξόν τινα καὶ ἰδιότροπον ὄψιν ἐκδηλουμένων. Εἶναι ἡ μεγαλοπρέπεια τοῦ μακροῦ ἱστορικοῦ παρελθόντος· εἶναι τὸ πολύτιμον καὶ σπάνιον, τὸ ὁποῖον πρόκειται ἐκεῖ μέγα, ἤρεμον καὶ σιωπηλόν.

Διότι ἡ βιβλιοθήκη τοῦ Βατικανοῦ διακρίνεται πασῶν τῶν ἄλλων. Ἔχει κάτι τοῦ sui generis, τὸ ὁποῖον οὐδὲ μία ἄλλη ἐκ τῶν μεγάλων ἐν Εὐρώπῃ βιβλιοθηκῶν παρουσιάζει. Ἐκεῖνος μάλιστα ὁ κληροκρατικὸς χαρακτὴρ τῆς προσθέτει ἰδιάζον γόητρον, τὸ ὁποῖον ἐπαυξάνει πλειότερον τὸ ἄλλως ἐπιβάλλον μεγαλεῖον της. Αἱ εἰκόνες τῶν καρδιναλίων βιβλιοφυλάκων μὲ τὰς ξηρὰς καὶ ἐμβριθεῖς αὐτῶν ὄψεις στολίζουν τοὺς τοίχους τῶν διαφόρων τῆς μελέτης αἰθουσῶν, διάφορα δὲ ἄλλα ὑποκείμενα συμπληροῦν τὸν διάκοσμον τοῦτον τοῦ σοβαροῦ καὶ ἐπιβάλλοντος καθιδρύματος.

Τὸ σπουδαιότερον καὶ πολυτιμότερον ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ Βατικανοῦ εἶναι τὰ περισωζόμενα ἀρχεῖα, ἱκανὰ τῶν ὁποίων ἀνέρχονται εἰς ἀρχαιοτάτην ἐποχήν. Ἡ τοῦ μεσαίωνος ὅμως σειρὰ εἶναι σχεδὸν πλήρης, εἴκοσι καὶ πέντε ἐν ὅλῳ διαμερίσματα περιλαμβάνουσα, περιέχει ἔγγραφα πολυτιμότατα τῶν χρόνων τούτων.

Ἀλλ' ἐκτὸς αὐτῶν καὶ ἡ ἄλλη συλλογὴ βιβλίων τε καὶ χειρογράφων καθιστᾷ μοναδικὴν τὴν ἐν λόγῳ βιβλιοθήκην. Τὰ τελευταῖα ταῦτα μόνον ἀνέρχονται εἰς εἴκοσι ἑπτὰ στρογγύλας χιλιάδας, ἐξ ὧν δέκα ἐννέα χιλιάδες λατινικά, πέντε ἑλληνικὰ καὶ δύο διαφόρων ἀνατολικῶν γλωσσῶν Μεταξὺ τῶν πολυτίμων τούτων κειμηλίων, καταλέγονται παλίμψηστον τῆς Δημοκρατίας τοῦ Κικέρωνος, εὐαγγέλιον ἑλληνιστὶ γεγραμμένον τοῦ Δ' αἰῶνος αὐτόγραφα τοῦ Πετράρχου καὶ τοῦ Τάσσου, καὶ αἱ ἐρωτικαὶ ἐπιστολαὶ Ἑρρίκου τοῦ Η' πρὸς τὴν Ἄνναν Βολέναν.

Ἕκαστον τμῆμα φέρει ἰδιαίτερον ὄνομα πόλεως τινὸς δωρητοῦ. Ἐν ἑνὶ ἐξ αὐτῶν μεταξὺ πλείστων ἄλλων ἀντικειμένων, ἅτινα δὲν σπανίζουσι, καθορῶνται τὰ πολύτιμα δῶρα τὰ προσενεχθέντα εἰς τὸν κατέχοντα νῦν τὸν Παπικὸν θρόνον Λέοντα τὸν ΙΓ' κατὰ τὸ ἰωβηλαῖον τῆς ἱερωσύνης αὐτοῦ·

Μετὰ τῆς Βιβλιοθήκης εἰσὶ συνηνωμένα καὶ ἕτερα τινὰ τμήματα, ἐν οἷς περιλαμβάνονται διάφοροι ἀρχαιολογικαὶ συλλογαὶ εἰς τὴν χριστιανικὴν τέχνην ἀναγόμεναι πρὸς δὲ τὰ διαμερίσματα τοῦ Βοργία, ὅπου πρόκειται νὰ ἐγκαταστῶσι μουσεῖα τῆς ἀναγεννήσεως καὶ τῶν νεωτέρων χρόνων. Τὰ τελευταῖα ταῦτα διακρίνει πλουσιώτατος καὶ τεχνικώτατος διάκοσμος.

Ἄξιον ἰδιαιτέρας παρατηρήσεως εἶναι τὸ παπικὸν σπουδαστήριον τῶν ψηφοθετημάτων (Studio del musaico papale). Ἐν αὐτῷ περισώζεται εἰσέτι καὶ καλλιεργεῖται ἡ τέχνη ἐκείνη τῶν Βυζαντίνων, ἥτις προήγαγε τὰ ἀριστουργήματα τῆς Ραβέννης, του Βιζαντίου, τῆς Ρώμης τῆς Σικελίας, τοῦ Δαφνίου, τῆς Βενετίας, καὶ ἐνταῦθα δύναταί τις νὰ ἀντιληφθῇ τί ἀξίζει ἡ κατεργασία μιᾶς μουσιογραφίας, ἔστω καὶ μετρίων διαστάσεων.

Ἔμεινα ἐπὶ μακρὸν ἐντὸς τοῦ σπουδαστηρίου τούτου, μετ' ἰδιαιτέρας προσοχῆς περιεργαζόμενος τὴν λεπτὴν αὐτὴν ἐργασίαν. Ἔχουν φθάσει μέχρι τοσαύτης περὶ τὴν κατεργασίαν τελειότητος ὥστε μόνον ἐκ τοῦ πλησίον δύναταί τις νὰ διακρίνῃ ὅτι ἡ εἰκὼν δὲν εἶναι ἐλαιογραφία ἢ ὑδατογραφία. Τόσον αἱ διαστάσεις τῶν ψηφίδων εἶναι μικραὶ τόσον ἐπιτυχὴς ἡ πρὸς ἀλλήλας συγκόλλησις. Ἀλλὰ καὶ ὁ μέγας ἀριθμὸς τῶν ἀποχρώσεων, τὰς ὁποίας διαθέτουν οἱ μουσειωταὶ τοῦ σπουδαστηρίου τούτου, συντελεῖ εἰς τὴν παραπλάνησιν ταύτην διότι κατὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ διευθύνοντος εἰς 28 χιλιάδας ἀνέρχονται αὗται, διαγράφουσαι τοιαύτην χρωματικὴν κλίμακα, ὥστε ἡ μετάπτωσις ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην ἀπόχρωσιν νὰ ᾖ καθ' ὁλοκληρίαν ἀκαθόριστος.

Ἐκ τοῦ καθιδρύματος τούτου, μεταξὺ πλείστων ἄλλων ἀριστουργημάτων, ἐξῆλθον καὶ αἱ μουσειωτικαὶ εἰκόνες πάντων τῶν παπῶν ἀπὸ τοῦ ἀποστόλου Πέτρου καὶ ἐφεξῆς, αἱ κοσμοῦσαι τὸν ναὸν τοῦ ἐκτὸς τῶν τειχῶν τοῦ ἁγίου Παύλου.

*
* *

Ὁλόκληρα ἔτη ζωῆς γεμάτα, χρωματισμένα, ἀπολαυστικὰ διέρχεται ὁ ἐπισκεπτόμενος τὸ Βατικανόν. Αὐτὴ εἶναι ἡ κυριεύουσα ἐντύπωσις, ἥτις παραμένει ὡς πρώτη καὶ τελευταία μετὰ τὴν ἐκ τοῦ πλησίον παρατήρησιν καὶ μελέτην τῶν θησαυρῶν αὐτοῦ. Τότε μόνον ἀντιλαμβάνεται κανεὶς καὶ ἐννοεῖ πόσον ὁ χρόνος παρέρχεται ματαίως εἰς τὰς κοινὰς καὶ πενιχρὰς ἀσχολίας, τὰς ὁποίας θεωρεῖ ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν ἐν τῷ κόσμῳ αὐτοῦ καθῆκον· τότε μόνον συναισθάνεται τὴν εὐτέλειαν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ ἄνθρωπος καταρρίπτει ἑαυτὸν γενόμενος δοῦλος καὶ αἰχμάλωτος τῆς ἐν τῷ κόσμῳ φαυλότητος καὶ πονηρίας

Ὅλα τὰ πάθη, ὅλα τὰ αἰσθήματα ἀναπτύσσονται ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ τούτου χώρου. Ὁρίζοντες ἄγνωστοι ἀπολαύσεως ἰδεώδους διανοίγονται πρὸ αὐτοῦ, καὶ ἐν αὐτοῖς διαβλέπει τις τὴν πραγματικὴν τοῦ κόσμου εὐτυχίαν, οὐχὶ ἄϋλον καὶ φαντασιώδη, ἀλλ' αὐτόχρημα πραγματικὴν καὶ πρόχειρον. Νομίζει κανεὶς ὅτι μετεφέρθη εἰς ἄλλην χώραν, ὑψηλὴν ἀνωτέραν τοῦ κοινοῦ καὶ τετριμμένου κόσμου. Φαντάζεται ὅτι τὰ ἔτη αὐτοῦ ἐδιπλασιάσθησαν· ἀλλ' ἐξ ἀντιθέτου συναισθάνεται ἑαυτὸν ἐλαφρότερον, ἰσχυρότερον, μετὰ περισσοτέρου θάρρους καὶ πεποιθήσεως.

Εἶναι αὐτόχρημα λουτρὸν ἠθικῆς ἀναγεννήσεως καὶ ἀναπλάσεως ἡ ἐπίσκεψις μέρους οἷον τὸ Βατικανόν. Ἐὰν ἡ ἐπίδρασις τῆς ἀφῃρημένης ἠθικῆς ὑπῆρξεν ἀνωφελὴς καὶ ἄνευ ἀποτελέσματος, ἐὰν τὰ παραδείγματα καὶ ἡ ἱστορία δὲν ἐπέτυχόν τι μεγαλείτερον, δοκιμάσατε τὰ ψυχοσωτήρια ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ ταύτῃ λουτρὰ καὶ ἐστὲ ἐκ προτέρων βέβαιοι περὶ τοῦ δραστικοῦ των ἀποτελέσματος. Πρέπει κανεὶς νὰ στερῆται τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ ἀνθρώπου γνωρισμάτων διὰ νὰ μὴ ἀναζήσῃ ἐν τῷ σφριγῶντι καὶ ζωογόνῳ αὐτῷ ὁρίζοντι.

Ἐὰν ὁ νοῦς σας ἐστείρευσε διὰ μεγαλεπηβόλους σκέψεις καὶ ἀδυνατεῖ πλέον νὰ ἀνέλθῃ ὑψηλότερον τοῦ κοινοῦ καὶ τετριμμένου, ἐὰν ἡ καρδία σας ἐκλείσθη εἰς τὰς ἀγαθὰς καὶ γενναίας πράξεις καὶ τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα, ἡ πρώτη ἐπίσκεψις εἰς τὰς Στοὰς τοῦ Ραφαὴλ καὶ τοὺς διαδρόμους τοῦ Belvedere θὰ σᾶς ἀποδώσῃ τὰ πάντα.

*
* *

Ὦ σεῖς, τὰ πλήθη τῶν mondains καὶ τῶν ἄλλων ἀναισθήτων, οἵτινες καταβροχθίζετε τοὺς ἱδρῶτι ἀποσταζούσας προγονικὰς περιουσίας εἰς τὴν ὀρφανὴν καὶ πνιγηρὰν ἀτμόσφαιραν ἑνὸς Grand Café, παρὰ τὸ πλευρὸν ἀποζούσης ἑταίρας καὶ ζωηρᾶς ἐπαρχιωτίδος, ἢ κατασωτεύετε τὸν βίον σας ἀνοήτως εἰς καμμίαν ἐκ τῶν ἀγορῶν ἐκείνων τοῦ ὠμοῦ κρέατος, αἵτινες ὀνομάζονται Spa, Luchon, Franzesbad! μεταλλάξατε τὸ τετριμμένον ἐκεῖνο δρομολόγιόν σας καὶ διέλθετε ἀπὸ τὴν πόλιν αὐτήν, τὴν ὁποίαν ἔκτισεν ὁ υἱὸς τῆς Ρέας Συλβίας.

Ἀλλὰ μὴν περιορισθῆτε εἰς τὸ Corso καὶ τὰ λάμποντα ἐπ' αὐτοῦ καφενεῖα. Διέλθετε τὴν γέφυραν τοῦ S. Angelo καὶ εἰσχωρήσατε εἰς τὸ Borgo. Ἐκεῖ θὰ ἐννοήσετε πόσην μεγάλην καὶ ἰδιάζουσαν ἀπόλαυσιν παρέχει ἡ μοναδικὴ αὕτη κοσμοκράτειρα τῆς ἀρχαιότητος. Ἐκεῖ θὰ συναισθανθῆτε διατί οὐδέποτε θὰ ἀντιλλάξετε τὰς ἱερὰς τοῦ εἴδους τούτου πόλεις, τὴν Ρώμην καὶ τὴν Ἱερουσαλὴμ, πρὸς τὰ κέντρα ἐκεῖνα, ἅτινα ἀποτελοῦσι τὸ ὄνειρον μόνον τῶν τεζῶν καὶ περιωρισμένων, καὶ τὰ τὰ ὁποῖα ἀκριβῶς ἐκ τοῦ εἴδους τούτου τῶν πελατῶν χάνουν καὶ αὐτὴν τὴν πραγματικήν των ἀξίαν.

Δὲν γνωρίζω διατί, ἀλλὰ μὲ φαίνεται ὅτι καθ' ἣν στιγμὴν θὰ πατήσω ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ χώρου, ὅπου ζωντανὸς ἀναφαίνεται Ἐκεῖνος, θὰ εἶμαι ὁ εὐτυχέστερος τοῦ κόσμου ἄνθρωπος. Ἡ ἀπόλαυσις τῆς μεθυστικῆς ἐκείνης ποιήσεως τοῦ Γολγοθᾶ, τοῦ σπηλαίου τῆς Βηθλεέμ, τῶν ξηρῶν ὀχθῶν τοῦ πρασίνου Ἰορδάνου, τῆς πυριφλεγοῦς καὶ μονοτόνου ἐρήμου θὰ εἶναι τὸ ἄρτιον συμπλήρωμα τῆς γοητείας τοῦ ἰοστεφάνου ἄστεως καὶ τοῦ ἀνὰ τὴν αἰωνίαν πόλιν πλανωμένου μυστηρίου, ἅτινα τόσον ζωηρὰ ἠσθάνθην καὶ ἀπεκόμισα.

Κ. Σπανούδης.

ΕΝΑ Δ ΚΡΥ

Γιὰ τὴν Φανῆ μου.

Μπουμπουκι μόλις ἄνοιγε τὰ δροσερά του φύλλα,
Ὄμορφο ἄνθος νὰ γενῇ, ρόδο γαριτωμένο,
Δρεπάνι μᾶς τὸ θέρισε σκληρό, καταραμένο,
Καὶ τὄρριξεν, ἀγ! τὄρριξε στοῦ Ἅδη τὴ μαυρίλα.
Βορειᾶς δὲν τὸ ἐτάραξε· μόνο τοῦ ἥλιου ἀχτίδες
Τὸ γάιδευαν, τ' ἀνάσταιναν — γλυκές, χρυσές, ἐλπίδες,
. . . . . .
Φανῆ μου, ναί, μᾶς χώριζε ἡ θάλασσα ἡ πλατειὰ
Ὅταν στὸν κόσμο ἄφησες τὴν ὕστερη πνοή σου,
Κι' ἀκούμπησες σιγὰ-σιγὰ σὲ χάρου ἀγκαλιά,
Καὶ στὰ οὐράνια πέταξε ἡ παρθενικὴ ψυχή σου.
Ὄχι, δὲν ἤμουνα σιμά, δὲν σ' εἶδα πεθαμένη
Εἰς τὸ ψυχρό σου μέτωπο στερνὸ φιλὶ ν' ἀφήσω.
Καὶ στὴν στερνὴ τὴν κλίνην σου δὲν ἤλθα πικραμένη
Ὡσὰν ἐσένα λούλουδα μὲ θλῖψι νὰ σκορπίσω,
Δὲν ἔμεινε σὲ μέναν παρὰ φτωχὸ τραγοῦδι
Ἀγ! δάκρυ μου εἶναι ὁ πόνος μου, κ' ἡ θλῖψι μου λουλοῦδι.

Γιατί νὰ φύγῃς ἀπὸ μᾶς; γιατὶ νὰ μᾶς ἀφήσῃς
Καὶ ἄλλες χῶρες πειὸ ὄμορφες, Φανῆ μου, νὰ ζητήσῃς
Ἡ Ἄνοιξις παντοτεινὰ γιὰ σένα δὲν ἀνθοῦσε;
Καὶ ἡ ζωή σου τῆς χαρᾶς τραγοῦδι δὲν γροικοῦσε;
Γιατί λοιπὸν ἠθέλησες μέρη ἄλλα νὰ γνωρίσῃς
Κι' ἄνοιξες τὰ φτερούγια σου, ἀλλοῦ νὰ φτερουγίσῃς;
Γιατί, γιατί παράτησες τὴν μητρικὴ ἀγκαλιά,
Τῆς μάνας, τοῦ πατέρα σου, τὰ ὁλόθερμα φιλιά;
Ἐσύ, ποὺ δὲν τοὺς πίκρανες ποτέ σου τόσα χρόνια,
Γιατί σὲ θλῖψι καὶ καϋμὸ τῆς ἔρριξες αἰώνια;
Ἀγ! ἂν καὶ σένα σκυθρωπὴ ὁ πόνος τους σὲ κάνῃ,
Ἂν συμπονῇς στὸ θλιβερό, ποὺ φόρεσαν στεφάνι,
Ἀγ! ἂν θωρῇς τὸ δάκρυ τους ποὺ γύρουνε γιὰ σένα
Ἂν βλέπῃς τὴ λαγτάρα τους σὲ στήθια πονεμένα,
Τὸν πλάστην, ποὺ σὲ δέγτηκε στὰ οὐρανικά του μέρη,
Γιὰ νᾶσαι τὸ λαμπρότερο στὸν οὐρανό του ἀστέρι
Ἀ! παρακάλεστον θερμά, νὰ τοὺς παρηγορήσῃ,
Τοῦ πόνου θεῖο βάλσαμο στὰ στήθια τους νὰ χύσῃ.
. . . . . .
Κι' ἐγὼ μὲ τὸ τραγοῦδι μου σέρνω ἀργὰ τὸ βῆμα,
Ἀπὸ μακρυὰ προσκυνητὴς στὸ πένθιμό σου μνῆμα.
Φιλῶ τὴν πλάκα τὴ ψυχρή, ὁποῦ κρατεῖ κρυμμένα
Νειάτα, χαρές, ὀνείρατα, γλυκὰ καὶ ζηλεμένα
Κ' ἡ πονεμένη μου καρδιὰ λυπητερὰ σοῦ κραίνει,
«—Αἰώνια μέσα μου θὰ ζῇς, δὲν εἶσαι πεθαμένη.»

Εἰρήνη Γ. Ζαβιτζιάνου

Καλάμαι 3]XI]98

ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΖΑΚ

I

— Τὸ ἀληθινὸ ὄνομά του, ἄρχισε ὁ Παῦλος Ρεμῆς, ἦταν Ἀλέξανδρος, ἐμεῖς ὅμως τὸν ἐκράξαμε Τζάκ. Τὸ γιατὶ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς τὸ βεβαιώσω. Ἴσως γιὰ συντομία, ἴσως γιατὶ ἔμοιαζε λιγάκι μὲ τὸν Τζὰκ τοῦ Δωδὲ, ἴσως καὶ χωρὶς αἰτία. Ἡ ἀλήθεια εἶναι, πῶς τὸ ὄνομα ἦλθε μονάχο ἔξω χωρὶς νὰ ξέρῃ κανεὶς πῶς, δείχνοντας μὲ τοῦτο πῶς αὐτὸς στὴν ταπεινότητά του εἶχε κάτι τι ξεχωριστὸ ποῦ μᾶς εἶχε φέρῃ στὴν ἀνάγκη νὰ τὸ ὁρίσωμε.

Ἦταν ὀρφανός, δὲν εἶχε κανέναν ἄλλο συγγενῆ στὸν κόσμο παρὰ ἕνα θεῖο, καὶ μονάκριβο φίλο ἐμένα.

Ἐγώ, ἀπὸ τὰ μικρά μας χρόνια τοὖχα δεῖξῃ πάντα καλωσύνη, τὸν ὑπεράσπιζα καὶ τὸν βοηθοῦσα σ' ὅλα. Αὐτὸ ἔκαμε νὰ γεννηθῆ ἀπὸ τότες στὴν καρδιά του μία τέτοια ἀφοσίωσι ποῦ στὴν περίστασι θὰ θυσιαζότουν γιὰ χάρι μου. Πολλὲς φορὲς ὅταν μ' ἐκύτταζε μὲ τὰ γλυκά του μάτια, μοῦ φαινότουν σὰν νὰ διάβαζα ἐκεῖ καθαρὰ τὴν ἄπειρή του ἀγάπη. Κ' ἐγὼ ὄντας γίγαντας καὶ γεμᾶτος αἷμα αἰσθανόμουνα μεγάλη συμπάθεια γιὰ τὸν γλυκὸ κι' ἀδύνατο φίλο μου ποῦ πάντα συγκαταβατικὸς ὑπόμενε μὲ ἀγαθότητα τὲς κακὲς στιγμές μου καὶ ποῦ συχνὰ χωρὶς νὰ θέλῃ μοῦ ξεσκέπαζε τὰ βαθειά του αἰσθήματα, κινῶντας μου τὸν θαυμασμό.

Τότες ἤτανε ἡ ἐποχὴ ποῦ ἔδινα ὅλο τὸ καιρό μου στὲς γυναῖκες. Μὲ τὸ νὰ ὑποφέρω εἶχα κατορθώσῃ στὸ τέλος νὰ κλείσω τὴν καρδιά μου. Κ' ἔτσι ἐπετοῦσα ἀπὸ τὴν μιὰ στὴν ἄλλη κάνοντας ὅλο νέες σχέσες μὲ κορίτσια τοῦ καλοῦ κόσμου καὶ μὲ γριζέττες, ἐκδρομές, φιλιά, ἐξομολόγησες, περιφρονῶντάς τες ὅμως στὸ βάθος.

Πολλὲς φορὲς συνέβαινε νὰ διηγοῦμαι στὸ φίλο μου, πῶς εἶχα περάσῃ τὴν ἡμέρα. Αὐτὸς μπροστὰ στ' ἄταχτα καὶ διαφορετικὰ αἰσθήματα ποῦ ἐξέφραζα ἔμενε σὰν σκοτισμένος καὶ μὲ ρωτοῦσε μὲ ἀπορία.

— Μὰ πῶς μπορεῖς νὰ ζήσῃς ἔτσι, ἀλλάζοντας κάθε τόσο γυναῖκες. Καὶ ὅμως σχεδὸν πάντα μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς πῶς εἶσαι εἰλικρινής.

— Συνήθεια! ἡ πρώτη αἴσθησι τῆς γυναίκας, ὁ πρῶτος ἔρωτας χαράζει τὴν καρδιὰ σὰν διαμάντι τὸ γυαλί, ἄπειρη εἶναι ἡ δυσκολία ποῦ ἔχει κανεὶς νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπ' αὐτὸ τὸ σχεδὸν πάντα δυνατὸ αἴσθημα, κάθε ἄνθρωπος θὰ θυμᾶται γιὰ πολὺ καιρὸ τὴν πρώτη γυναῖκα ποῦ τῆς ἐγνώρισε τὴν ψυχὴ ἂν ὄχι καὶ τὸ σῶμα. Σιγὰ σιγὰ ὅμως, στὴ δεύτερη σχέσι ἡ λαχτάρα λιγοστεύει, ὁ ἄνθρωπος φεύγει ἀπὸ τὸ προορισμό του, κι' αἰσθάνεται γιὰ τὴ νέα του γνωριμία μία χαλαρότητα καὶ σὰν μίαν ἀόριστη ἀπογοήτευσι.

Καὶ πάλι ὅσο πάει λιγοστεύει πάντα περισσότερο, ὡς ποῦ στὸ τέλος καταντάει νὰ βλέπῃ κανεὶς τὴ γυναῖκα σὰν ἐπικινδυνοτάτη ἀπόλαυσι ποῦ πρέπει νὰ χαρῇ μὲ τὴν μεγαλήτερη προφύλαξι.

Γι' αὐτὸ καὶ σὺ ἀπορεῖς γιὰ κάποια πράμματα μὴν ἔχοντας πεῖρα, κι' αὐτὸ ποῦ μπορῶ νὰ σοῦ εὐχηθῶ εἶναι νὰ μὴ τὴν λάβῃς ποτέ.

Ἔμενε πάντα σκεφτικὸς, κι' ἂν καὶ δὲν μ' ἀπαντοῦσε ἐννοοῦσα πῶς ἀλλιῶς ἔβλεπε τὰ πράμματα.

II

Ἔπειτ' ἀπὸ λίγο καιρὸ ἔπεσε πάλι ὁ λόγος στὲς γυναῖκες.

Τότες βλέπω ξάφνου τὸν Τζὰκ νὰ κοκκινίζει καὶ νὰ μ' ἐρωταει·

— Δὲν μοῦ λές; μὴν ἔτυχε νὰ γνωρίσῃς τὴ μπόνα ἐκείνου τοῦ γέρου συνταγματάρχη ποῦ πηγαίνει πάντα μὲ τὸ θεῖό μου.

— Αὐτουνοῦ ποῦ μένει στὸ χωριὸ Α*** ὅπου ἔχετε καὶ σεῖς τὰ κτήματά σας.

— Μάλιστα. Τὴν γνωρίζεις; Σ' ἀρέσει;

— Ἂν δὲν σφάλλω εἶνε μία ζωηρὴ ξανθομαλλοῦσα, μὲ τὄνομα Mlle. Ἴρμα, ὄμορφη κοπέλλα, μὰ δαιμόνιο σωστό. Γιατί μ' ἐρωτᾷς;

— Μ' ἐνδιαφέρει πολύ, μὰ πολύ. Τὴν γνώρισα καὶ μ' ἐμάγεψε. Ὅταν τῆς μίλησα πρώτη φορὰ κ' εἶδα πῶς τῆς ἄρεσα ἐλησμόνησα ὅλα. Δίκηο εἶχες ὅταν ἔλεγες πῶς εἶνε μεγάλη ἀπόλαυσι ἡ σχέσι τῆς γυναίκας.

— Ἄ! ἔτσι, σοῦ μύρισε καὶ ἐπὶ τέλους τὸ θηλυκό. Μὰ κύτταξε πρόσεξε. Καὶ πῶς τὴν ἐγνώρισες;

— Χθὲς τ' ἀπόγευμα μ' ἔστειλε ὁ θεῖός μου στὸ χωριὸ νὰ παραγγείλω κάτι στοὺς ἐργάτες, ἐπῆρα λοιπὸν τὸ σιδηρόδρομο τῶν 5 μ. μ., ἤμουνα ὁλομόναχος στὸ βαγόνι κ' εὑρισκόμουνα σὲ μία ἀπὸ κεῖνες τὲς στιγμὲς ποῦ νομίζει κανεὶς χωρὶς αἰτία πῶς ὁ κόσμος ὅλος εἶναι δικός του. Ἐξαπλώθηκα λοιπὸν κ' ἐχώθηκα σὲ φαιδρὲς παράστασες. Περνοῦσαν ἀπ' ἐμπρός μου δόξες, κατάχτησες ἀπὸ χῶρες, καρδιὲς ποῦ μάτοναν γιὰ μένα κ' ἕνα σωρὸ ἄλλα ἀσυνάρτητα πράμματα ποῦ μ' ἐνάρκοσαν εὐχάριστα. Ἀλλὰ δὲν περνᾶνε πέντε λεπτὰ καὶ νᾶσου βλέπω τὸν ὁδηγό ν' ἀνοίγῃ τὴ θυρίδα. Ἐβλαστήμησα τὴν τύχη μου ποῦ μοῦ χαλοῦσαν τὴν ἡσυχία. Γιὰ καλὴ τύχη ὅμως αὐτὸς ποῦ ἀνέβηκε ἦταν ὁ συνταγματάρχης μὲ τὰ δύο μικρὰ παιδιά του καὶ μὲ τὴν μπόνα τους, ἐχάρικα μόλις τοὺς εἶδα. Ὁ συνταγματάρχης καλῶς ξέρεις εἶναι ἄνθρωπος χαρούμενος κ' ἕτοιμος νὰ διηγᾶται πάντα ἕνα σωρὸ ἀστεῖες ἱστορίες ποῦ μ' ἐδιασκέδαζαν συχνά. Μ' ἐχαιρέτησε, ἐκάθησε σιμά μου καὶ ἡ Mademoiselle μὲ τὰ παιδιὰ ἀντίκρυ μας. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως δὲν εὑρισκότουν καθὼς φαίνεται σὲ καλὴ διάθεσι. Ἀφοῦ μούκαμε λίγα κοπλιμέντα ἀκούμπησε τὸ κεφάλι του στὸ μαξιλάρι κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγα λεπτὰ ἐρροχάλισε σὰν κοντραμπάσο.

Ὡς τότες ἡ Mademoiselle εἶχε μείνῃ ἥσυχη, ὅταν ὅμως εἶδε τὸν κύριό της νὰ κοιμᾶται, ἄρχισε νὰ μοῦ ρίχτῃ ματιὲς γεμᾶτες ζωὴ καὶ φλόγα ποῦ μοῦσφαζαν τὰ στήθια.

Στὴν ἀρχὴ τἄχασα, ἐσκοτίστηκα, ἐνόμισα πῶς ἤθελε νὰ γελάσῃ μαζί μου κ' ἐκύτταζα ἀλλοῦ, ἔπειτα ὅμως παρατηρῶντας εἶδα πῶς τὸ πρόσωπό της ἐλάβαινε κάποια σοβαρότητα δείχνοντας σὰν ἐπίπληξι. Αὐτὸ μ' ἔρριξε σὲ μέθη καὶ λησμονῶντας τὴ δειλία μου τῆς μίλησα. Ἐπὶ τέλους γιὰ νὰ μὴ λέω πολλὰ λόγια ὡς ποῦ νὰ ξυπνήσῃ ὁ συνταγματάρχης εἴχαμε συμφωνήσῃ νὰ βρεθοῦμε τὸ ἴδιο βράδυ σ' ἕνα παράμερο μέρος πίσω ἀπὸ τὸν μεγάλο τοῖχο ποῦ τριγυρίζει τὸ σπῆτι τοῦ θειου μου. Καὶ δὲν ἔλειψε, ἀκριβῶς στὴν ὡρισμένη ὥρα ἦταν ἐκεῖ. Ἐμιλήσαμε γιὰ ἕνα σωρὸ πράμματα. Στὸ τέλος μοῦδωσε τὴν ἄδεια νὰ τῆς φιλήσω τὸ χέρι. Εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένος. Εἶναι κορίτσι θεῖο. Μοῦ ἄνοιξε ἕνα νέο κόσμο καὶ μοῦχυσε στὸ αἷμα μίαν ἄγνωστη θέρμη. Τὴν ἄλλη μέρα ἐρώτησα πάλι τὸν Τζὰκ γιὰ τὴ νέα του φιλενάδα, καὶ καθὼς τὴν ἐγνώριζα δὲν τὴν ὑποληπτόμουνα καθόλου, εἶπα κ' ἕνα δυὸ ἀστεῖα εἰς βάρος της.

Καὶ τότες ἂν δὲν ἤμουνα καθὼς πάντα ἀφηρημένος κι' ἀπρόσκεκτος θἄβλεπα πῶς τὸ πρόσωπο τοῦ φίλου μου εἶχε συννεφιάσῃ μὲ ἰδιαίτερο τρόπο καὶ πῶς μία ἀπάντησι τοὔφθασε στὸ στόμα. Ἐκρατήθηκε ὅμως, κι' ἀλλάξαμε ὁμιλία.

III

Ἕνας μῆνας ἐπέρασε κ' εἶχα λησμονήσει γιὰ καλὰ τὴν Mademoiselle Ἴρμα. Αὐτὸ ὅμως ποῦ μοῦ φαινότουν παράξενο ἦταν πῶς ὁ Τζὰκ ποῦ πρῶτα ὅλη μέρα μαζί μου ἤτανε, τώρα εἶχε χαθῆ. Ἡ χαρά μου λοιπὸν ἦταν πολὺ μεγάλη ὅταν ἕνα πρωὶ τὸν εἶδα νἄρθῃ ξάφνου στὸ σπῆτί μου νὰ μοῦ πῇ πῶς ὁ θεῖός του μᾶς καλεῖ νὰ πᾶμε νὰ περάσουμε τὴν ἡμέρα στὸ κτῆμά του. Ἦταν σὰν ἄλλος, χαρουμενος, καὶ μὲ μάτια ποῦ ἔλαμπαν ἀπὸ τὸν πόθο τῆς ζωῆς.

— Ἐγώ, μοῦπε, δὲν μπορῶ νὰ πάω ἀπὸ τὸ πρωί, γιατὶ ἔχω μία πολὺ σοβαρὴ δουλειά, θἄρθω ὅμως τ' ἀπόγευμα νὰ σὲ παρω νὰ γυρίσουμαι μαζί,

Ἐδέχτηκα, λίγο κακοκαρδισμένος ποῦ δὲν μποροῦσε νἄρθῃ κι' αὐτὸς ἀμέσως, ἀλλ' ἀφοῦ δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ ἄλλως ἀποφάσισα νὰ πάω μονάχος.

Ὅταν ἔφθασα στὸ κτῆμα τοῦ θείου του, ἦταν ἡ ὥρα 10 π. μ. τὸ πρῶτο πρόσωπο ποῦ ἀπάντησα ἦταν ἡ θυγατέρα τοῦ κηπουροῦ, ροδοκόκκινη χωριατοποῦλα ποῦ ἐγύριζε ἀπὸ τὴ βρύσι μὲ τὴν ζέστα στὸ κεφάλι καὶ ποῦ μόλις μ' εἶδε ἔλαμψε τὸ πρόσωπό της ἀπὸ φιλόξενη χαρὰ καὶ μοῦπε μὲ χαρωπὸ χαμόγελο.

— Καλή σας μέρα, καλῶς μᾶς ὁρίσατε. Κοπιάστε μέσα, ὁ ἀφέντης θὰ κατεβῇ ἀμέσως.

Τὸ σπῆτι τοῦ θείου τοῦ Τζὰκ ἦταν περικυκλωμένο ἀπὸ ἕνα μεγάλο κῆπο ποῦ κανονικὰ καλλιεργημένος ἔφερνε μία ζωντανὴ ἀντίθεσι μὲ τὴν τριγύρω ἄγρια ὡραιότητα τοῦ τόπου. Ἐμπῆκα μέσα. Ὁ μεγάλος μολοσσὸς ἦλθε σ' ἀπάντησί μου κοινῶντας τὴν οὐρά. Τί ὄμορφα ποῦ ἦταν ἐκεῖ. Παντοῦ κόκκινες καὶ κίτρινες τριανταφυλλιὲς ἐσκόρπιζαν στὸν ἀέρα μίαν ἀόριστη εὐωδία, ἐδῶ κ' ἐκεῖ δύο τρεῖς μικρὲς φοινικές, καὶ μία βεράντα σκεπασμένη ἀπὸ καρυοφύλλι ποῦ τὸ σιγαλὸ ἀεράκι ἐκουνοῦσε γλυκά, ἐφαινότουν σὰν νὰ σὲ καλοῦσε νὰ καθίσῃς ἀποκάτω. Πάρα πέρα μία θεόρατη κόττα ἦταν τριγυρισμένη ἀπὸ ἕνα σωρὸ πουλιὰ ποῦ δύο μικρὰ δεκαπέντε μερῶν πουλάκια τῆς ἐξάτρεχαν μὲ παιγνιδιάρικα γαυγίσματα, τρομάζοντας την, φεύγοντας ὅμως σὰν ἀστραπὴ ὅταν τοὺς χυνότουν. Ἀλλοῦ πάπιες, χῆνες, γάλλοι, ἔβοσκαν ἀδελφικὰ στὴ χλόη, κ' ἕνα μικρὸ παιδὶ μικρὸ ἔχοντας στὸ δεξὶ χέρι ἕνα καλάμι καὶ στὸ ἀριστερὸ ἕνα μεγάλο κομμάτι μαῦρο ψωμὶ βουτιμένο στὸ λάδι τοὺς ἐπρόσεχε νὰ μὴ πατήσουν τὰ φυτά.

Ἔπειτ' ἀπὸ λίγα λεπτὰ ἐκατέβηκε κι' ὁ θεῖος τοῦ Τζάκ.

Μ' ἐδέχτηκε μὲ πολὺ καλὸ τρόπο κ' ἐπροσπάθησε νὰ μὲ διασκεδάσῃ ὅσο μποροῦσε. Μοῦδειξε ὅλο τὸ κτῆμά του, μ' ἐτριγύρισε στὸ χωριὸ κι' ἀφοῦ ἐπισκεφθήκαμε δύο τρεῖς γνωρίμους ἐγυρίσαμε πάλι στὸ σπῆτι μὲ τροχισμένην ὄρεξι.

Ἐκεῖ μοῦχε ἕνα λαμπρὸ γιόμα ποτισμένο ἀπὸ τὸ παλιὸ ἄσπρο κρασί του, ποῦ ἤτανε ἀριστούργημα.

Ὅταν ἐτελειώσαμε, καθὼς ἦταν καλοκαίρι ὁ θεῖος τοῦ Τζὰκ ἐπῆγε ν' ἀναπαυθῇ, ἐγὼ ὅμως ποῦ αἰσθανόμουνα μιὰ φλόγα σ' ὅλο μου τὸ αἷμα, ἐβγῆκα νὰ πάρω λίγον ἀέρα.

Ἐκεῖ σιμὰ ἦταν καὶ τὸ κτῆμα τοῦ συνταγματάρχη.

Καθὼς ἐπερπατοῦσα ἀφηρημένος βλέπω ξάφνου ἀνάμεσα ἀπὸ κάτι ἐλῆες τὴ γνωστή σας Ἴρμα ξαπλωμένη στὰ μαλακὰ χορτάρια νὰ διαβάζῃ ἕνα βιβλίο. Ἐπῆγα πρὸς τὸ μέρος της τὴν ἐχαιρέτισα κ' ἐκάθισα σιμά της.

Τότες παρατήρησα πῶς ἦταν κατακόκκινη, (ἴσως θἄχε πιῇ κι' αὐτή), τὰ μάτια της ἔρριχταν ζωηρὲς λάμψες καὶ μὲ τὸ ἐλαφρὸ καλοκαιρινό της φόρεμα ποῦ ἄφηνε νὰ διακρίνωνται ὅλες οἱ γραμμὲς τοῦ σώματος ἦταν τόσο προκλητικὴ ποῦ ἀναγκάστηκα γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ κλείσω τὰ μάτια.

Στὴν ἀρχὴ ἐμιλήσαμε γιὰ πράμματα ποῦ μᾶς ἔμελλε λίγο. Ἔπειτα σιγὰ σιγὰ τῆς ἐπῆρα τὰ δύο χέρια, ἠθέλησε νὰ τὰ τραβίξῃ ἐγὼ μως πλησιάζοντας τὴν περισσότερο τῆς ἔδωσα ἕνα φιλὶ στὸ στόμα. Αἰσθάνθηκα πῶς ἔφριττε. Ἔρριξα μία ματιὰ τριγύρω· ψυχή. Τότες τὴν ἀγκάλιασα σφιχτά, σφιχτὰ κι' ἄρχισα νὰ τῆς δίνω φιλιὰ φιλιὰ ἄπειρα, στὸ στόμα, στὰ μάτια, παντοῦ. Ἀλλὰ ξάφνου στὴ μέθη τῆς ἡδυπαθείας μοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ σὰν ἀστραπὴ ἡ ἱστορία τοῦ Τζάκ. Ἦταν πολὺ ἀργὰ δὲν μποροῦσα πειὰ νὰ βασταχτῶ. . . . . .

. . . . . .

Ὅταν ἔπειτ' ἀπὸ λίγα λεπτὰ ἐσηκωθήκαμε, ἄκουσα ἕνα μικρὸ θόρυβο πίσω μου. Γυρίζω, καὶ τί βλέπω;

Ὁ Τζὰκ δέκα βήματα μακρυά, μᾶς ἐκύτταζε· ἤτανε ἀχνὸς σὰν πεθαμένος.

Ἡ μπόνα σὰν τὸν εἶδε ἐσκέπασε τὸ πρόσωπό της μὲ τὰ χέρια κι' ἔφυγε τρέχοντας.

Ἐγὼ ἐπερίμενα μὲ σκυμμένο κεφάλι νὰ μὲ βρίσῃ, νὰ μὲ χτυπήσῃ, νὰ μὲ ξεσκίσῃ. Τίποτε.

— Εἶναι ὥρα νὰ γυρίσουμε, μοῦπε· αὐτό, τίποτε ἄλλο.

Ἀνεβήκαμε λοιπὸν στὸ βαγόνι καὶ ὁ σιδηρόδρομος ἐξεκίνησε.

Ὁ Τζὰκ ἦταν πάντα ἀχνὸς σὰν πεθαμένος.

Ὁ σιδηρόδρομος ἔτρεχε γρήγορα γρήγορα.

Ἐγὼ καθὼς ἐντρεπόμουνα νὰ τὸν κυττάξω στὸ πρόσωπο ἔβλεπα ἀπὸ τὸ παραθυράκι τὰ χωρουδάκια ποῦ σὰν ἀστραπὴ ἀφήναμε πίσω μας.

Ξάφνου ἀκούω βήματα, γυρίζω, καὶ βλέπω τὸν Τζὰκ ν' ἀνοίγῃ τὴ θυρίδα καὶ νὰ ρίχνεται ἔξω.

Μιὰ ἀπελπιστικὴ φωνὴ μοῦ ξέφυγε ἀπὸ τὸ στῆθος, κι' ἔτρεξα σὰν τρελλὸς στὸ κουδοῦνι τοῦ κινδύνου.

Ὁ σιδηρόδρομος ἐσταμάτησε.

Πολὺ ἀργά.

Ὁ Τζὰκ ἦταν δέκα βήματα μακρυά, ξαπλωμένος στὰ δροσερὰ καὶ πράσινα χορτάρια μὲ τὰ δύο πόδια κομμένα. Καὶ τὸ χῶμα ἔπινε μὲ λαιμαργιὰ τὸ αἷμά του γιὰ νὰ δώσῃ χόρτο πιὸ δροσερό, πιὸ πράσινο, πιὸ παχύ.

Σὲ λίγες ὧρες ἀπέθανε

(Γράτς. 15]XI 98.) **Ν. ΚΕΦΑΛΛΗΝΟΣ**

ΠΟΙΚΙΛΑ

Καλοσσιαῖον ὡρολόγιον.

Ὑπάρχει εἰς Φιλαδέλφειαν ὡρολόγιον, φωτιζόμενον δι' ἠλεκτρικῶν, διαμέτρων δέκα. Ὁ ὡροδείκτης ἔχει πλάτος τεσσάρων μέτρων, ὁ δὲ λεπτοδείκτης δύο καὶ ἡμίσεως.

Ὁ κώδων ὁ σημαίνων τὰς ὥρας, ζυγίζει εἰκοσιπέντε τόννους. Μηχανὴ δι' ἀτμοῦ τεθειμένη ὑπὸ τὸ ἔδαφος, κουρδίζει ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν τὸν μηχανισμόν, ἄλλη δὲ δίδει τὴν κινητήριον δύναμιν εἰς τὸν φωτισμόν. Προ-

σωπικὸν ἐπίτηδες εἶνε ἐπιφορτισμένον διὰ τὴν ὑπηρεσίαν.

Οἱ κατοίκοι τῆς Φιλαδελφείας διακρίνουσι πολὺ μακρόθεν τὰς ὥρας τοῦ παμμεγεθους ὡρολογίου οἱ δὲ ἦχοι τοῦ κώδωνος ἀκούονται εἰς μεγάλας ἀποστάσεις.

*
* *

Ἀναγγέλλεται ἡ ἐμφάνισις μικροῦ πλανήτου ὑπὸ τοῦ ἀστρονόμου Σαρλοά ἐν Νίτσᾳ ὡς ἐπίσης καὶ τριῶν ἄλλων ἀνακαλυφθέντων ἐν Ἰνδελβέργῃ ὑπὸ τῶν Γκώλφ, καὶ Βίλιτζερ.

* *
*

Ἀγοραπωλησία ἐγκεφάλων

Ὁ καθηγητὴς τῆς ψυχολογίας Ουίλτερ ἔν τινι πανεπιστημίῳ τῆς Νέας Ὑόρκης προσεκάλεσε τοὺς μαθητὰς νὰ κληροδοτήσωσιν εἰς τὸ Ἰνστιτοῦτον τοὺς ἐγκεφάλους των, μὴ ἀρκούντων πλέον, κατὰ τὸ λέγειν αὐτοῦ, διὰ τὰς σπουδάς, τῶν ἐγκεφάλων τῶν κακούργων. Ὁμοία πρόσκλησις ἐγένετο εἰς τὸ δημόσιον, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἔσχε ἀρνητικὰ ἀποτελέσματά.

Ἓν μόνον πρόσωπον—μία γυνὴ - ἐπαρουσιάσθη νὰ δωρήσῃ τὸν ἰδικόν της, ἀλλ' ἡ αἴτησίς της ἀπερρίφθη, προκύψαντος ἐξ ὁμολογίας ἐπισήμου τοῦ συζύγου τῆς δωρητρίας, ὅτι αὕτη ἦτο γυνὴ ἄνευ ἐγκεφάλου.

Ἰδὼν ὁ Ουίλτερ, ὅτι οὐδεὶς προσήρχετο, ἐπρότεινεν εἰς τὸ Ἰνστιτοῦτον πληρωμὴν πρὸς ἀπόκτησιν ἐγκεφάλων καὶ σύστασιν γραφείων καὶ πρακτορείων εἰς τὰς κυριωτέρας πόλεις. Ἡ διακήρυξις διελάμβανεν, ὅτι ὁ πωλητὴς ἐπιφυλάσσεται τὴν χρῆσιν καὶ τὴν ἰδιοκτησίαν τοῦ πωληθέντος ἐγκεφαλου, ὑποχρεοῦται ὅμως νὰ διατηρῇ αὐτὸν ἐν καλῇ καταστάσει. Τῷ ἀπαγορεύεται δηλ. νὰ ἐπισκοτίζῃ αὐτὸν διὰ τοῦ οἴνου καὶ πρὸ πάντων ν' ἀνατινάξῃ αὐτὸν διὰ πολυκρότου· ἐν ᾗ δὲ περιπτώσει ὁ πωλητής.... χάσῃ τὴν κεφαλήν, ὑποχρεοῦται ν' ἀποδίδῃ τὴν ἀμοιβὴν καὶ νὰ ἐπιδιορθώνῃ τὰς ζημίας.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΦΛΟΓΕΣ

Ἐξεδόθησαν εἰς κομψότατον τεῦχος 25 ἐκλεκτὰ ποιήματα τοῦ φίλου καὶ συνεργάτου μας κ. Χριστ. Βαρλέντη. Ὁ κ. Βαρλέντης εἶναι γνωστὸς ὡς ποιητὴς καὶ παραλείπομεν πᾶσαν σύστασιν. Ὅσοι ἐκ τῶν συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἀποκτήσωσι τὸ νέον τοῦτο ἔργον, ἂς ἀπευθυνθῶσι πρὸς τὸν συγγραφέα ἀποστέλλοντες τὸ ἀντίτιμον τοῦ βιβλίου δραχ. 1. Ἡ διεύθυνσίς του : Ὁδ. Καλάμιδος 8. Ἐν Ἀθήναις.

⁂

Προσεχῶς ἐκδίδεται ἡ **Μάγδα** Δρᾶμα τοῦ Ἕρμαν εἰς πράξεις 4, κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ γερμανικοῦ, ὑπὸ Ἀθηναίου.

⁂

Ἐν Ρεθύμνῃ, ὑπὸ τὸν τίτλον «Κρήτη» ἤρξατο ἐκδιδομένη εἰς σχῆμα μέγα ἑβδομαδιαία πολιτικὴ καὶ φιλολογικὴ ἐφημερὶς ὑπὸ τὴν δεξιὰν διεύθυνσιν τοῦ τελειοφοίτου τῆς νομικῆς κ. Ἰωάννου Σειράγα, Κρητός. Ἄρθρα πολιτικὰ καὶ κοινωνικά, γεγραμμένα μετὰ δυνάμεως καὶ διορατικότητος, χρονογραφήματα, ὅλα τὰ νεώτερα τῆς Κρήτης καὶ τῆς Ἑλλάδος, κοινωνιολογικαὶ μελέται καὶ πραγματεῖαι, ὅλη ἡ πρόοδος τῆς ἐπιστήμης καὶ τῶν γραμμάτων, ὅλα ταῦτα θὰ παρελαύνωσι διὰ τῶν στηλῶν τῆς «Κρήτης», ἥτις θὰ καταστῇ τὸ ἀπαραίτητον καὶ τὸ ὠφελιμώτερον ὄργανον τῆς ἀπὸ ἐρειπίων καὶ συντριμμάτων ἀνοικοδομουμένης Μεγαλονήσου, καὶ τὸ ἀπαραίτητον ἐντρύφημα πάσης κρητικῆς οἰκογενείας. Ἡ «Ἀττικὴ Ἶρις» θερμότατα καὶ ἰδιαίτατα συνιστᾷ εἰς τοὺς ἀπανταχοῦ ἀξιοτίμους αὐτῆς συνδρομητάς, ὅπως ἐγγραφῶσι συνδρομηταὶ εἰς τὴν «Κρήτην», ἐν ᾗ θαποταμιεύηται ὅ,τι νεώτερον ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ νεωτέρα ἑλληνικὴ δημοσιογραφία καὶ φιλολογία Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται καὶ παρ' ἡμῖν.

⁂

Ἐπίσης ἐν Ρεθύμνῃ ἐξεδόθη καὶ ὁ α' ἀριθμὸς τῆς «Ἀναγεννήσεως», ἐφημερίδος πολιτικῆς παρὰ τοῦ γνωστοῦ καὶ δεδοκιμασμένου δημοσιογράφου, μεγάλης δὲ ἀπολαύοντος ἐν Κρήτῃ ἐκτιμήσεως καὶ ἀγάπης, κ. Θεμ. Παππαδάκη. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ἐνθουσιώδης πατριώτης κ. Παππαδάκης, ἐπιθυμεῖ ἡ ἰδιαιτέρα του πατρὶς Ρεθύμνη ἀξιοπρεπέστατα ν' ἀντιπροσωπεύηται ἐν τῇ δημοσιογραφίᾳ, καὶ ὁ ἀγὼν τοῦ πνεύματος ν' ἀποβῇ τελεσφόρος, μέλλει νὰ συμβληθῇ μετὰ τοῦ κ. Σειράγα διευθυντοῦ τῆς «Κρήτης» καὶ οὕτω τὰ δύο φύλλα, συγχωνευόμενα εἰς ἕν, θὰ ἐκδίδωνται ὑπὸ τὸ ὄνομα «Κρήτη». Φαντάζεται δέ τις τί δημοσιογραφικὸν ὄργανον θὰ καταστῇ ἡ «Κρήτη» καὶ ὁπόσον θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἀναγέννησιν τῆς Μεγαλονήσου, διευθυνομένη ὑπὸ τοιούτων χειριστῶν τοῦ καλάμου καὶ ἀκραιφνῶν πατριωτῶν, οἷοι οἱ κ. Σειράγας καὶ Παππαδάκης.

Τὰ φύλλα τῆς 15 Δεκεμβρίου καὶ 1ης Ἰανουαρίου θέλουσιν ἀποτελέσει ἓν δεκαεξασέλιδον τεῦχος, ὅπερ θὰ εἶναι πανηγυρικὸν ἐπὶ τῇ πρώτῃ τοῦ ἔτους.

Ἡ πρωτοχρονιάτικη «Ἀττικὴ Ἶρις» ὑπὸ ἔποψιν εἰκόνων καὶ περιεχομένων δὲν ἀμφιβάλλομεν, ὅτι θὰ κατευχαριστήσῃ τοὺς συνδρομητὰς καὶ ἀναγνώστας αὐτῆς.

Παρακαλοῦνται ὅσοι ἐκ τῶν κ. κ. συνδρομητῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ καταχωρήσωσι εἰδοποιήσεις νὰ πέμπωσι αὐτὰς συντεταγμένας καὶ ἑτοίμους πρὸς δημοσίευσιν, ἵνα μὴ ἔχωσι παράπονα διὰ τὸ κακὸν τῆς εἰδοποιήσεως.

Τὴν ἀντιπροσωπείαν τῆς «Ἀττικῆς Ἴριδος» εὐγενῶς ἀνεδέχθησαν οἱ κάτωθι κύριοι.

Ἐν Χαλκίδι ὁ κ. Δημ. Λ. Στεφάνου.
Ἐν Ἄρτῃ οἱ Ἀδελφοὶ Α. Καζαντζῆ.
Ἐν Ἀγχιάλῳ ὁ κ. Γεώργ. Τσακίρης.
Ἐν Βάρνῃ ὁ κ. Ε. Ξανθόπουλος.
Ἐν Γιουργέβῳ ὁ κ. Γεώργ. Φουρναράκης.
Ἐν Βουκουρεστίῳ ὁ κ. Εὐστ. Γ. Γαλάττης.
Ἐν Κωνστάντζᾳ ὁ κ. Νικ. Δημητρακάκης.
Ἐν Τούλτσᾳ ὁ κ. Γεώργ. Κοντόπουλος.
Ὀδησσῷ ὁ κ. Ἀνδρ. Β. Κουμαριανός.
Ἐν Κορθίῳ Ἄνδρου ὁ κ. Δημ. Πανταζῆς.
Ἐν Τήνῳ ὁ κ. Ματθαῖος Μ. Ἀρκαλίδης.

Τυπογραφεῖον «Νομικῆς»